

KRUSTĀ SISTS UN AUGŠĀMCĒLIES

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 27:11–26; Jāņa 3:19; Jes. 59:2; Mat. 27:45, 46, 49–54; Ebr. 8:1–6; Mat. 28:1–20.

ATMIŅAS PANTS:

“Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes.” (Mat. 28:18)

Rādā britu laikrakstā bija ievietots sludinājums, vai kāds nevēlētos ziedot savu ķermeni zinātnei. Tajā bija teikts, ka zinātnieki pēta Ēģiptes mūmijas un meklē kādu brīvprātīgo ar neārstējamu slimību, kas būtu gatavs ziedot pēc nāves savu ķermeni. Šie zinātnieki, kā bija teikts sludinājumā, domāja, ka ir atklājuši ēģiptiešu noslēpumu un ka ziedotais ķermenis “tiks saglabāts, iespējams, simts vai pat tūkstoš gadu” (www.independent.co.uk/news/science/now-you-can-be-mummified-just-like-the-egyptians-1863896.html).

Mums kā kristiešiem nav jādomā par to, kā saglabāt savu mirušo ķermeni. Dievs ir apsolījis mums kaut ko daudz labāku. Jēzus nāve, samaksājot sodu par mūsu grēkiem, un pēc tam Viņa augšāmcelšanās kā “pirmajam no aizmigušajiem” (1. Kor. 15:20) ir sagatavojusi ceļu, lai mūsu ķermeņi tiktu “saglabāti” ne kā seno faraonu atliekas (pie tam ja tu kādreiz esi redzējis kādu no šiem liķiem, tie nemaz neizskatās jauki), bet lai mūs atjaunotu nevainojamās miesās, kas dzīvos mūžīgi.

Šajā nedēļā, aplūkojot Mateja evaņģēlija pēdējās nodaļas, pētīsim neizsmejamās patiesības par mūsu Kunga nāvi un augšāmcelšanos, kā arī par cerību, ko šie abi notikumi mums piedāvā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. jūnijā.

Jēzus vai Baraba

Izlasi Mat. 27:11–26. Kādu dziļāku ietekmi rada izvēle, kas ir dota cilvēkiem, un lēmumi, ko viņi pieņem? _____

Pie vidējā krusta bija paredzēts piesist slepkavu Barabu. Noziedznieki abās pusēs, iespējams, bija viņa sabiedrotie. Baraba nebija pirmais vārds, bet pēdējais. "Bar" nozīmē "dēls", piemēram, "Sīmanis bar Jona" nozīmētu "Jonas dēls" un Bartolomejs nozīmē "Tolomeja dēls". Baraba nozīmē "Abas dēls", kas tulkojumā nozīmē "tēva dēls". Daudzi agrīnie manuskripti ziņo, ka Barabas pirmais vārds bija Ješua (Jēzus). Ješua bija bieži sastopams vārds tajā laikā, un tas nozīmē "Jahve glābj". Tāpēc Barabas vārds bija "Jahve glābj, tēva dēls".

Kāds farss!

"Šis cilvēks sevi bija nosaucis par Mesiju. Tas bija teicis, ka viņam ir vara nodibināt citu iekārtu, lai pasaulē ieviestu kārtību. Sātana pievilts, tas lielījās, ka viņam pieder viss, ko var iegūt ar zagšanu un laupīšanu. Sātana spēkā viņš bija darījis brīnumus, iegūdamis piekritējus tautā, un izraisījis sacelšanos pret Romas valdību. Slēpjoties aiz reliģiskas dedzības maskas, tas patiesībā bija rūdīts un pārgalvīgs nelietis, gatavs uz dumpjiem un nežēlību. Dodams iespēju ļaudīm izvēlēties vai nu šo cilvēku, vai nevainīgo Pestītāju, Pilāts cerēja atmodināt taisnības izjūtas. Viņš cerēja izraisīt tautas līdzjūtību pret Jēzu, neskatoties uz priesteru un rakstu mācītāju pretestību." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 733. lpp.)

Pilāts bija kļūdījies. Ja cilvēku nevada Svētais Gars, viņš neizbēgami izdarīs nepareizu garīgo izvēli, kā tas bija ar pūli šajā gadījumā. Galu galā mums visiem būs jāizdara izvēle starp Kristu un Barabu, Kristu vai kritušo, samaitāto pasauli, starp dzīvību un nāvi. "Tiesas spriedums ir tāds, ka gaisma ir nākusi pasaulē. Bet cilvēki bija iemīlējuši tumsu vairāk nekā gaismu, tādēļ ka viņu darbi bija ļauni." (Jāņa 3:19)

Kāpēc cilvēkiem ir nosliece dot priekšroku tumsai, nevis gaismai? Kā tu vari arī sevī novērot šo iedzimto tieksmi? Ko tam vajadzētu stāstīt par mūsu kritušās dabas realitāti un – kas ir vēl svarīgāk – par mūsu vajadzību pilnībā pakļaut sevi Kungam? _____

Mūsu krustā sistais Vietnieks

"Tumsa pārklāja zemi no sestās līdz devītajai stundai, un pēc šīm trim stundām Jēzus sauca skaļā balsī: 'Ēli, Ēli, lamā sabahtani!' Tas nozīmē: 'Mans Dievs, mans Dievs, kādēļ tu mani esi atstājis!'" (Mat. 27:45, 46) Kāda nozīme ir šim saucienam? Kā mēs saprotam tā nozīmi glābšanas plāna kontekstā?

Matejs ziņo par teologu dēvēto "pamestības saucienu". Pamestība šajā gadījumā atspoguļo domu par atmešanu no Tēva puses. Tumsa, kas apņēma zemi ap to laiku, simbolizēja dievišķo tiesu (Jes. 13:9–16, Am. 5:18–20, Jer. 13:16). Jēzus sevī piedzīvoja šausmīgās grēka sekas, pilnīgu atšķirtību no Tēva. Mūsu labā Viņš sevī nesa dievišķo spriedumu par grēku, kam vajadzēja nākt pār mums. "Tā arī Kristus ir upurēts reizi par visām reizēm, lai daudzu cilvēku grēkus izdeldētu; viņš atklāsies otrreiz – ne vairs grēku dēļ, bet par pestīšanu tiem, kas uz viņu gaida" (Ebr. 9:28, sk. arī 2. Kor. 5:21). Pie krusta Jēzus izmanto 22. psalma valodu (1. p.), jo Viņš unikālā veidā piedzīvoja to, ko piedzīvo cilvēks – atšķirtību no Dieva savu grēku dēļ. "Taču jūsu vainas jūs nošķir no Dieva, jūsu grēki aplēpj viņa vaigu, ka viņš jūs nesadzird!" (Jes. 59:2).

Tā nebija izlikšanās. Jēzus patiešām nesa Dieva dusmas pret grēku. Sods mūsu pārkāpumu dēļ krita uz Viņu un tādējādi piepildīja Viņa dvēseli ar bailēm un šausmām, iznesot mūsu vainas nastu uz Sevi. Cik slikts bija grēks Dieva acīs, ja tā dēļ vienai Dievības personai bija jācieš grēka vaina un sods, lai varētu mums to piedot!

Un tomēr visu šo šausmu vidū Jēzus varēja izsaukties: "Mans Dievs! Mans Dievs!" Neskatoties uz visu, kas ar Viņu notika, Viņa ticība palika neskarta. Viņš palika uzticīgs līdz galam, neskatoties uz ciešanām, neskatoties uz sajūtu, ka Tēvs Viņu ir atstājis.

Ko nozīmē grēka dēļ izjust atšķirtību no Dieva? Kāpēc pieprasīt Kristus taisnību ir mūsu vienīgais atpakaļceļš, ko pavada nožēla, grēku atzīšana un lēmums atteikties no šī grēka?

Saplēstais priekškaris un sašķēlušās klintis

Katrs evaņģēlija autors Jēzus stāstu izklāsta no citas perspektīvas, bet visi pievēršas Viņa nāvei. Tomēr tikai Matejs ziņo par splēsto priekškaru un atvērtajiem kapiem.

Izlasi Mat. 27:49–54. Kāda ir šo notikumu nozīme? Uz kādu cerību tie mums norāda? _____

Jēzus nomira uzreiz pēc tam, kad pūlis, nesaprotot patieso Jēzus vārdu nozīmi, ņirgājās, lai Elija nāk Viņu glābt. Viņu ņirgāšanās bija vēl viens spēcīgs piemērs tam, cik daudzi no Viņa paša tautas vidus bija Viņu pārpratuši.

Tad Matejs ziņo, ka tempļa priekškaris pārplīsa no griestiem līdz pašai zemei. Šis simbols ir nepārprotams: ir sācijas jauns laikmets glābšanas vēsturē. Upuru pienešana, kas tik ilgi bija norādījusi uz Jēzu, vairs nebija vajadzīga. Veco, laicīgo prototipu tagad nomainīja kaut kas daudz labāks.

Izlasi Ebr. 8:1–6. Kā šie panti palīdz mums saprast, kas notika ar svētnīcas laicīgo sistēmu un kas stājās tās vietā? _____

Matejs ziņo ne tikai par aizkara pārplīšanu, bet arī par klinšu šķelšanos, kapu atvēršanos un mirušo augšāmcelšanos. Tie bija notikumi, kas varēja notikt, pateicoties tikai tam, ko Jēzus bija izdarījis, nomirstot par grēkiem mūsu vietā. Tā mēs šeit, Mateja evaņģēlijā, varam redzēt notiekam lietas, ko vecā sistēma pati par sevi nekad nebūtu varējusi izdarīt. "Bet vēršu un āžu asinis taču nevar atņemt grēku!" (Ebr. 10:4) Protams, tikai Jēzus varēja atņemt grēkus, un lielais ieguvums, lielais apsolījums, ka Jēzus atņems mums grēkus, ir augšāmcelšanās no mirušajiem. Bez šī apsolījuma mums nav nekā (sk. 1. Kor. 15:13, 14, 19). Šajā augšāmcelšanā (mēs nezinām, cik daudzi tika celti augšā) mēs varam redzēt cerību un mūsu augšāmcelšanas apsolījumu šī laikmeta beigās.

Augšāmcēlies Kristus

Kristīgā ticība pievēršas ne tikai krustam, bet arī tukšajam kapam. Patiesība ir tāda, ka lielākā daļa cilvēku pasaulē, tai skaitā nekristieši, tic, ka cilvēks vārdā Jēzus no Nācaretes nomira pie krusta. Drīz pēc Jēzus dzīves mēs atrodam vēstures atsauksmes. Piemēram, Romas autors Tacits rakstīja: "Nero .. uzlika visskaidrākās mocības šķirai, kas tika ienīsta viņu riebuma dēļ, ko vienkāršie ļaudis sauca par kristiešiem. Kristus, no kura vārda ir cēlies šis nosaukums, cieta galēju sodu Tibērija valdīšanas laikā, no prokuratora Poncija Pilāta rokas" (Tacits, 57.–117. g., www.causeofjesusdeath.com/jesus-in-secular-history).

Ne toreiz, ne tagad nav daudz strīdu par to, vai šāda vēsturiska persona vārdā Jēzus tika nosodīta un piesista krustā.

Grūtākā daļa ir augšāmcelšanās – uzskats, ka Jēzus no Nācaretes, kas nomira piekdienas pēcpusdienā, kļuva atkal dzīvs svētdienas rītā. Ar šo cīnās daudzi cilvēki. Galu galā tas, ka romieši Jūdejā piesita krustā kādu jūdu, bija gandrīz pierasta lieta. Bet jūds, kas pēc krustā sišanas piecēlies no mirušajiem? Tas ir pavisam kas cits.

Tomēr bez ticības augšāmceltajam Jēzum mums vienkārši nav kristīgās ticības. Pāvils rakstīja: "Bet, ja Kristus nav augšāmcēlies, tad jau veltīga ir mūsu sludināšana un veltīga jūsu ticība. [...] Ja mēs vienīgi šajā dzīvē ceram uz Kristu, tad esam visnožēlojamākie cilvēki." (1. Kor. 15:14, 19) Augšāmcelšanai bija jāseko pēc Jēzus nāves, jo Viņa augšāmcelšanās mums ir drošība, ka arī mēs celsimies augšā.

Kad mēs nonākam pie stāsta par Jēzus augšāmcelšanos, mums ir divas iespējas. Pirmā iespēja ir uzskatīt šo stāstu par sentimentālu propagandu, ko sarakstījuši vientuļi Jēzus sekotāji, lai saglabātu dzīvu Viņa piemiņu. Šādā veidā mēs cenšamies saglabāt dzīvu piemiņu, kad mūsdienās mirst kāds labi zināms cilvēks. Otrā iespēja ir, nonākot pie augšāmcelšanas stāsta, uztvert to burtiski kā pirmavotu ziņojumam par kādu ārkārtēju notikumu, par kuru vēlāk tika teikts, ka tam ir ietekme uz ikvienu cilvēku, kas jebkad ir dzīvojis.

Izlasi Mat. 28:1–15. Kāpēc Jēzus saka mācekļiem, lai viņi priecājas (9. p.)? Protams, viņi var būt priecīgi, ka Jēzus ir augšāmcēlies, ka viņu Kungs atgriezīsies. Bet kāds ir patiesais iemesls priekam par Jēzus augšāmcelšanos?

Lielais uzdevums

Daudziem cilvēkiem viena no visgrūtāk saprotamajām lietām, ko Jēzus darīja, bija atgriešanās Debesīs un evaņģēlija kalpošanas uzticēšana cilvēkiem. Cik bieži mēs pievīlam Viņu un sevi, un, kā evaņģēlijs parāda, Viņa pirmie sekotāji nebija izņēmums. Tomēr, uzticot mums kalpošanu, Kristus parāda Savu mīlestību pret mums un mūsu vajadzību pēc Viņa.

Izlasi Mat. 28:16–18. Salīdzini Jēzus vārdus "Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes" (18. p.) ar Dan. 7:13, 14. Kā šie panti ir savā starpā saistīti?

Izlasi Mat. 28:19, 20 – šī evaņģēlija pēdējās pantus. Ko Jēzus saka, un kā Viņa vārdi attiecas uz mums?

E. Vaita izsaka domu, ka uz Olīvkalna, kad Jēzus pacēlās debesīs, bija sapulcējušies teju 500 ticīgo (sk. 1. Kor. 15:6). Šis evaņģēlija uzdevums netika dots tikai mācekļiem, bet visiem ticīgajiem. Viņa raksta: "Ir liktenīga kļūda domāt, ka dvēseļu glābšanas darbs jāveic vienīgi iesvētītiem sludinātājiem. Prieka vēsts ir uzticēta visiem, kurus skāris Svētā Gara iedvesmojošais spēks. Visi, kas saņem dzīvību no Kristus, ir aicināti darboties, lai glābtu līdzcilvēkus. Šī darba dēļ tika dibināta draudze, un visi, kas uzņemas tās svētos solījumus, līdz ar to ir solījušies kļūt par Kristus darbabiedriem." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 822. lpp.)

Vai tu bieži domā par sevi kā par Kristus darbabiedru? Kādos īpašos veidos tu vari būt vēl aktīvāks, nesot evaņģēliju savai pasaulei?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Matejs tāpat kā visi pārējie evaņģēliju autori rakstīja par Jēzus augšāmcelšanos. Tāpat kā pārējie arī viņš gandrīz neko nav uzrakstījis, kāda ir augšāmcelšanās nozīme. Lai gan viņi attēloja augšāmcelšanās stāstu, Matejs, Marks, Lūka un Jānis nav iedevuši mums reālu teoloģisku tās izskaidrojumu, lai gan šis jautājums ir tik centrāls kristīgajā ticībā. Pāvila rakstos mēs gūstam vissīkākos paskaidrojumus par krusta nozīmi. "Bet nu Kristus ir augšāmcelies no mirušajiem, pirmais no aizmigušajiem. Tādēļ ka nāve ir caur cilvēku un caur cilvēku ir arī mirušo augšāmcelšanās. Jo, kā visi mirst Ādamā, tā Kristū visi tiks darīti dzīvi." (1. Kor. 15:20–22) Pāvils arī raksta, ka mēs esam "līdz ar viņu apbedīti kristībā, kurā arī jūs caur ticību esat augšāmcelti Dieva spēkā, tā spēkā, kas viņu atmodināja no mirušajiem" (Kol. 2:12). Arī Pēterim ir kas sakāms šajā svarīgajā jautājumā: "Tas ir pirmtēls kristībai, kas tagad jūs glābj; tā nav miesas netīrumu mazgāšana, bet Dieva piesaukšana, lai gūtu skaidru sirdsapziņu caur Jēzus Kristus augšāmcelšanos." (1. Pēt. 3:21) Lai gan mēs nezinām, kāpēc evaņģēliju autori sīkāk neko nepaskaidro, daži zinātnieki to uzskata par vēl vienu pierādījumu viņu ziņojumu uzticamībai. Galu galā, rakstot daudzus gadus pēc šiem notikumiem, kāpēc viņi neizmantoja iespēju, lai sniegtu detalizētu skaidrojumu, ievirzot cilvēku uzskatus par augšāmcelšanos sev vēlamā gultnē? Ja tas ir viltojums vai krāpšana, kāpēc neizmantojot iespēju, lai liktu par to domāt, ko vien viņi grib? Tā vietā mēs lasām vienkāršu stāstu, nemēģinot to izpušķot ar kaut kādiem teoloģiskiem paskaidrojumiem par to, ko tas viss nozīmē.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Jēzus nāves brīdī Vecās Derības tempļa priekšgars tika pārplēsts no augšas līdz apakšai un tika pieteikta Jaunā Derība, kurai bija jauns Augstais Priesteris, Jēzus Kristus. "Tā ka nu mums, brāļi, Jēzus asinīs ir droša pieeja svētnīcai. Tas ir jauns, dzīvs ceļš, ko viņš mums atvēris caur tempļa priekškaru, tas ir, caur savu miesu, un mums ir augstais priesteris pār Dieva namu." (Ebr. 10:19–21) Kā tev liek justies fakts, ka Kristus pats tagad kalpo kā mūsu Augstais Priesteris?

2. Mateja evaņģēlijs ietver tik daudzus jautājumus, tik daudzas tēmas. Kas bija tas, kas īpaši aizskāra tevi tajā, kā šeit ir atklāts Jēzus? Kā šī evaņģēlija pētīšana var mums palīdzēt labāk saprast, ko nozīmē būt kristietim un sekot Jēzus mācībai?